

Grôôt Bosch' Dictee 1996

Friet

Deur de Kerkstraot liep 'n klein mènneke; bekant 'n keind nog. Hij drùlde zon bietje richting mèrt, waor 't jong wè snuupkes wouw kôpe. Bij de snoepkraom docht ie bij z'n eige: dè lijkt mij wel wè. 'Gif mijn mar dieje grôte schuine sep. En ok nog 'n stukske sjekla. En nog 'n pùtje sammiak.' Toen ze dè ammaol in 'nnen buil deej, zin 't vrouwke: 'Gij houdt wel van 'n zuut mundje, gij.'

'Wè nimde gij ammaol nie mee naor huis, jungske? En ik geleuf dèt oewe meule ok al vol zit!' Dè waar z'n opoe die mee opa's ok naor de deurdeweekse mèrt gekomme waar. 'Hoefde gij nie naor schôôl, ventje?', zin z'n opa. 'Daor kom ik nèt vandaan', zin dè jong. 'Dan lop mar 's gauw deur, want oew moeder zit thuis mee d'n bik te wachte.'

Hij kon z'n eige wel veur z'nne kop slaon: himmaol vergete. En ze ate nog wel friet. As 'nne gèk peerde 't mènneke d'ruit. Hij liep z'n eige bekant kepot. 'Wè zwitte toch', zin z'n moeder. 'En ge zit hartstikke onder de sjekla. Kèk toch us, ge ziet eruit as 'n vèrreke. Gaot oew eige gauw wè poelieë, vat snel 'nnen botterhàm, want we moete naor de keinderveurstelling in 't Kesino.'

'En m'nne friet dan?', zin dè keind. 'Wè gij, die heet onzen Henk mar gevat; 't wier gelijk koud. Hadde mar op tijd moete komme, braoierd!'